

La revolució sí es veurà per Youtube

XAVIER CASTILLÓN

Els baixempordanesos Sanjays són com els germans petits de la tan citada escena musical bisbalenca que va tenir el seu *big bang* ara fa una dècada. En algun cas, aquesta afirmació és biològicament exacta: Òscar Martorell, veu i guitarra de Sanjays, és el germà petit de Guillermo Martorell (Mr. Hubba & el Mono Inventor), que ara forma part de Mazoni, el grup liderat per Jaume Pla, productor i «germà gran» de Sanjays des del segon disc del grup, *Laboratorium* (2012), que també ha produït i mesclat aquest *Food and milk for our babies*, presentat per la seva discogràfica, Bankrobber, com «el disc guerriller de Sanjays». Guerriller? No és que aquesta colla de follets amants de les disfresses en els seus orgàstics directes s'hagin passat ara a la cançó protesta ni al rock polititzat en la línia de Rage Against The Machine. Els temps estan canviant, però no tant. Hi

ha missatges d'una certa consciència social ja des del títol i la portada del disc, amb referències a la Gran Depressió i la II Guerra Mundial que conviden a fer paral·lelismes amb la crisi actual, i fins i tot hi trobem mostres d'un bel·ligerant anticlericalisme («Cardenalis intraanalis») que els porta conseqüentment a l'ateisme («God does not exist»). Però el grup que completen Adrià Cortadellas (guitarra i veu), Adrià Vergés (bateria), Natán Arbó (baix), Pau Giralt (piano i sintetitzador) i Núria Moliner (veu) — que després de la gravació del disc va substituir Demmy Sober— no dona la sensació de voler conscienciar-nos de res, sinó de voler passar-s'ho molt bé. Amb ritmes ballables, brillants melodies *pop*, guitarres frenètiques, teclats juganers i dinàmiques combinacions vocals a partir dels diferents registres masculins i femenins que hi ha en el grup, Sanjays ja ha perdut definitivament els pocs pre-

SANJAYS

Food and milk for our babies

Bankrobber, 2015

judicis musicals que els quedaven encara als seus germans grans.

MORGAT MORGAT

Salvatge manifest

LAV Records, 2014

borratxos ballant com si fóssim feliços. Perquè som feliços», canta en Jordi a la final «Feliços (Un dinar)», amb una

SANJAYS

MORGAT MORGAT

veu rica en matisos), psicodèlia que toca de peus a terra i cançons d'amor gens ortodoxes, com ara la preciosa «La pell bruna» i «Annie Clark», que obre el disc amb ímpetu i un homeatge tangencial a la cantant texana més coneguda com a St. Vincent, sense que després la lletra deixi gens clara la raó del títol. Però així són Morgat Morgat, que, malgrat proclames com

ara «Hòstia, que bé quan tot és fàcil» («Fàcil (74° C)») no volen posar les coses massa fàcils a l'oient, en un disc que funciona com una muntanya russa on els estats d'ànim pugen i baixen: un dia lluites contra tu mateix, l'endemà vols ser amic de tothom i després en fas una cançó estranyament vitalista i la titules «La gent i el seu món»... que evidentment no és el teu.